

Satyam Shivam Sundaram #1 vraag 1

Geliefde Osho,
Wat is de mystieke voorstelling van de ultieme realiteit?

Maneesha, de voorstelling van de mysticus van de ultieme realiteit is de enige, echte authentieke ervaring.

Het is niet een gedachte of idee, maar een existentiële ervaring.

De mysticus houdt zich niet met het denken bezig. Zijn totale inspanning gaat er om van de gevangenis van het denken af te komen.

De mysticus is niet een filosoof; zijn wereld ligt voorbij alle filosofieën.

Filosofieën zijn simpelweg bijproducten van denkprocessen.

Ze reflecteren niet de realiteit, ze reflecteren alleen jou.

Daarom zijn er zoveel, elkaar tegensprekende filosofieën in de wereld.

De realiteit is één. Hoe kunnen er zoveel filosofieën bestaan? Er zijn niet zoveel verschillende mystieke ervaringen.

Daar is maar één ervaring; noch tijd noch ruimte verandert het.

Sinds millennia, hebben de mystieken in elk land, elk ras, elk tijdperk dezelfde realiteit ervaren.

De filosoof denkt na over de realiteit; de mysticus dropt simpelweg al het denken. In zijn stilte, uiterste stilte en sereniteit, wordt hij een spiegel, en de realiteit reflecteert zichzelf.

De mysticus is de grootste bloei van menselijk bewustzijn. Zijn uiteindelijke visie kan worden omschreven in drie prachtige woorden die duizenden jaren zijn gebruikt en waar nog geen verbetering op bestaat.

Het zijn drie woorden uit de oeroude bronnen: *Satyam, Shivam, Sundaram*.

Satyam betekent de waarheid - niet wat je ervan vindt, maar wat het is. Niet je ideeën erover, maar de realiteit ervan.

Om deze waarheid te kennen zul je geheel leeg moeten zijn.

Je eigen aanwezigheid zal de visie verdraaien, want jouw aanwezigheid betekent de aanwezigheid van je denken, je vooroordelen, je conditioneringen.

Je bent niets meer dan een pakket van alles wat de religies, de maatschappij, je zogenaamde leiders van de mensheid je hebben opgedrongen.

Jouw afwezigheid betekent afwezigheid van alle vooroordelen, alle geleende kennis, afwezigheid van de Christen, afwezigheid van de Hindoe, afwezigheid van de Moslim... een pure hemel, een puur zijn. Het woord afwezigheid gebruik ik om alles wat je niet bent te ontkennen.

Maar begrijp me niet verkeerd; deze afwezigheid is je ware aanwezigheid.

De vooroordelen zijn er alleen niet, het ego is er niet, je kennis is er niet. Maar je wezen laat zich in zijn volslagen puurheid zien.

Je verdwijnt als een persoonlijkheid en wat overblijft is een pure aanwezigheid.

Dus, aan de ene kant is het de afwezigheid van alles wat niet echt in je is, en aan de andere kant de aanwezigheid van alles wat echt in je is. In deze toestand denk je niet, je kijkt simpelweg.

Dit zien van het bestaan is de eerste ervaring van de mysticus, omvat in het woord Satyam.

Satyam betekend de waarheid, niet een opvatting erover, maar de waarheid zelf. Het tweede woord, Shivam, betekend deugd - alles wat goed is, alles wat waardevol is, alles wat het meest dierbaar in je is, het uiteindelijke goed.

De man die bij de ervaring van de waarheid is gekomen, begint die waarheid onmiddellijk te leven. Er is geen andere keus. Zijn waarheid leven is Shivam. Shivam betekent waarheid in actie, de waarheid in je leven, waarheid in je liefde, waarheid in je vriendschap, waarheid in je ogen, en waarheid in je hart.

Shivam is de actie van de waarheid; waarheid zelf is het centrum van de cycloon. Maar als je de waarheid ervaart, dan wordt de cycloon om je heen Shivam. Het wordt pure goddelijkheid.

Een man van waarheid is het enige bewijs dat de wereld goddelijk is. Een argument kan niet bewijzen dat de wereld goddelijk is.

Ik herinner mij een van de grootste mystieken, Ramakrishna. Toen hij eens gevraagd werd door een logicus: "Wat is waarheid"? Heb je enig argument of bewijs ervoor?" moest Ramakrishna hilarisch lachen. Hij zei: "Ik ben het argument, en als je in mijn ogen niet het bewijs daarvan ziet, zul je het nergens anders vinden. Ik ben het enige bewijs dat het bestaan niet dood is, dat het bestaan niet alleen maar materie is, dat het bestaan niet alleen maar beschikbaar is voor de wetenschap, dat het bestaan veel meer is dan materie, dat je veel meer bent dan het lichaam, dat je veel meer bent dan het denken..." Maar dit "veel meer" kan niet door enig logicus of wetenschapper bewezen worden; alleen de mysticus is het bewijs. Hij kan het via woorden ook niet bewijzen, alleen maar door zijn manier van leven.

De enige mogelijkheid om met het goddelijke wat je omgeeft in contact te komen is via de levenswijze van een mysticus. Je leeft in de oceaan van het bestaan, maar de mysticus wordt je eerste raam waardoor je het niet-materiele, het spirituele, het onbekende kan zien.

Shivam is de mysticus in actie - zijn gebaren, de muziek in zijn woorden, de poëzie van zijn leven, het licht en diepte in zijn ogen.

Wat hij ook doet, of het nou hout hakken is of water uit de put halen is, je kunt een subtiel verschil zien. In alles wat hij doet is hij totaal, en die totaliteit brengt het derde woord, Sundaram.

Sundaram betekent schoonheid.

Dus dit is de mystieke drie-eenheid: Satyam, de waarheid, Shivam, het goede, het goddelijke en Sundaram, de schoonheid.

Je hebt de pracht van bloemen gezien, de pracht van de sterren gezien, je hebt de schoonheid van een vogel in de lucht gezien.

Je hebt prachtige zonsopgangen en -ondergangen gezien. Maar de grootste pracht is het om de totaliteit en intensiteit van de mysticus te zien.

Dat is het grootste tot bloei komen in het bestaan, van het bewustzijn. Het is alleen voor hen beschikbaar die bescheiden genoeg zijn om het te ontvangen, die niet een gesloten

leven vol angst en paranoia leven, maar die leven uit liefde, met alle ramen open, en klaar zijn om daar te gaan waar het leven ze brengt.

Deze ontvankelijke zielen zijn de enige ware zoekers in de wereld. Deze ontvankelijke zielen zijn gezegend met hun ervaring van Sundaram: de prachtige roos die zich opent in het hart van de mysticus.

Deze drie woorden zijn zo uniek, onvergelijkbaar, niets kan ze evenaren.

Waarheid is de ervaring, uit de ervaring komt actie of Shivam, en schoonheid is de bloei van het bewustzijn van hem die de waarheid ervaren heeft. Deze drie zijn de uiteindelijke realiteit van hen die op het mystieke pad zijn.

Dit is een mysterieschool. Ik ben niet bezig om je meer kennis te geven, maar om alle kennis bij je weg te nemen, je zo onschuldig te maken, als een pasgeboren baby, volop bewust, gevoelig en alert, maar die niets weet.

Zijn 'niet weten' maakt de ervaring van een kind iets wat alleen maar voor de grootste wijzen van de wereld beschikbaar is.

Om de psychologie en ontwikkeling van spiritueel bewustzijn te begrijpen, zou ik bij het kind willen beginnen. Het is de ervaring van het kind wat intelligente mensen hun hele leven achtervolgt. Ze willen het weer terug - dezelfde onschuld, dezelfde verwondering, dezelfde schoonheid. Het is niet een vage echo, iets wat je in een droom hebt gezien.

Maar de totale religie komt voort uit die terugkerende verwondering van het kind over waarheid, schoonheid, over die prachtige dans van het leven wat ons omringt.

In het zingen van de vogels, de kleuren van de regenboog, de geur van de bloemen, zal het kind zich in het diepst van zijn wezen herinneren dat hij een paradijs verloren heeft. Het is geen toeval dat alle religies in de wereld het idee in parabels hebben dat de mens ooit in het paradijs leefde, en op de een of andere manier om de een of andere reden zijn verbannen van dat paradijs.

Het zijn verschillende verhalen, verschillende parabels, maar laten één ding duidelijk zien: dat iedereen in het paradijs geboren wordt en daarna het weer verliest.

Degenen die achter zijn gebleven, de onintelligente, zijn het compleet vergeten. Maar de intelligente, gevoelige, de creatieve blijven achtervolgd worden door dat paradijs wat ze ooit gekend hebben, en wat nu alleen nog maar een ongelofelijk vage herinnering lijkt wat ze bij is gebleven.

Ze gaan opnieuw op zoek.

De zoektocht naar het paradijs, is de zoektocht naar het opnieuw kind zijn.

Je lichaam kan natuurlijk niet meer dat van een kind zijn, maar je bewustzijn kan dat wel.

Dit is het hele geheim van het mystieke pad: om je weer als een kind te maken, onschuldig, schoon van alle kennis, niks weten, nog bewust van alles wat er om je heen is, met een diep gevoel van onverklaarbare wonder en mysterie.

Dit is belangrijk en fundamenteel om te begrijpen. De wetenschapper probeert het bestaan te verklaren. Het gaat er bij hem om, om alles kenbaar te maken.

Het woord wetenschap betekent eigenlijk kennis.

Het werk van een mysticus is precies tegenovergesteld aan dat van een wetenschapper. De mysticus wil het bestaan niet verklaren, integendeel hij wil één worden met dit enorme mysterie.

Hij wil niet iemand worden die alles kent, maar verdwijnen in het mysterie van het bestaan.

Ik herinner mij een prachtig verhaal, natuurlijk het kan niet waar zijn, maar of het nou waar is of niet maakt mij niet uit, het is betekenisvol.

Een Chinese koning riep alle schilders van zijn rijk, wat een van de grootste imperiums van de wereld was, bijeen.

Hij zelf was totaal verzot op schilderen, en vroeg de schilders: 'Een van jullie wil ik tot meesterschilder van mijn rijk verklaren. Jullie worden mijn gasten en gaan schilderen, ik zal langskomen om jullie schilderijen te evalueren, en welk schilderij het beste blijkt, die schilder zal opgenomen worden in mijn koninklijke hof en meesterschilder worden van het hele rijk met vele beloningen.' Duizenden schilders deden mee aan de competitie.

Een oude schilder zei tegen de koning: "Het zal voor mij op zijn minst drie jaar duren om het schilderij af te maken, en ik heb een aantal voorwaarden. Tijdens het schilderen mag niemand in mijn huis komen, ik wil dat niemand het incomplete schilderij ziet.

Als het schilderij af is zal ik u uitnodigen."

"Drie jaar?" zei de koning, "dat is veel te veel."

De schilder zei: "Dan stap ik uit de competitie. Drie jaar is niks, u heeft geen idee wat ik ga schilderen." Met tegenzin ging de koning akkoord.

Alle andere schilders maakten hun werk af, sommige in één, andere in twee weken, hooguit vier weken.

Maar de koning was niet tevreden, hij wachtte op die oude man, want zonder zijn schilderij gezien te hebben kon hij geen oordeel geven. Na drie jaar kwam de oude man en vroeg de koning: "Nu het schilderij af is, bent u welkom". Hij was in het koninklijke paleis aan het schilderen, er was hem een prachtig paleis gegeven wat vierentwintig uur per dag bewaking had zodat drie jaar lang niemand naar binnen kon gaan.

Laat de schilder zijn werk ongehinderd en ongestoord doen.

Drie jaar wachtte de koning, wat een lange tijd was, hij was oud en bang dat de dood misschien voor die tijd zou komen. Maar hij was gelukkig nog in leven.

Met een grote verwondering in zijn hart betrad hij het paleis waar de schilder zijn werk had gedaan.

Over een hele paleismuur had hij een prachtig bos geschilderd met een kleine stromende rivier, een smal voetpad wat tot diep in het bos leidde, en in de geschilderde bergen verdween. De koning kon zijn ogen niet geloven het was wonderbaarlijk, betoverend. Hij was vol ontzag.

Na een lange stilte vroeg hij de schilder maar één vraag: "Ik ben erg gefascineerd in dat smalle voetpad dat door het bos slingert, wat dan bij de bergen weer te zien is en dan verdwijnt. Waar gaat het naartoe?"

Er is geen manier om daarachter te komen dan er te gaan lopen zei de schilder.

De koning vergat compleet dat het alleen maar een schilderij was. Hij was zo overdonderd door de schoonheid, dat hij de hand van de schilder pakte, samen het pad opliepen om te verdwijnen in de bergen. Tot op heden zijn ze nog niet teruggekeerd.

Dit is de weg van de mysticus, hij verdwijnt in het bestaan, om niet terug te keren. De wetenschapper blijft altijd een buitenstaander, speculeren, ontleden, analyseren. Hij is niet betrokken in wat hij doet. Hij is alleen maar een neutrale objectieve waarnemer. De mysticus neemt deel aan de dans, hij danst met de bomen, hij danst in de regen, hij danst met de pauwen. Hij zingt met de vogels. Beetje bij beetje gaat hij op en smelt in het bestaan. Hij zal het niet verklaren, maar maakt het meer mysterieus. Hij verheerlijkt het, geeft het een glans, iets majestueus. Hij maakt het tot de meest diepgaande orgastische ervaring.

De mysticus is een minnaar, geen weter.

Zijn pad is dat van liefde, niet van kennis. Liefde is zijn god, niet logica.

Door zijn liefde heeft hij drie dingen verwezenlijkt: Satyam, Sundaram, Shivam. De waarheid, het goddelijke van het bestaan en de enorme schoonheid... de ongelofelijke poëzie, het lied van de stilte, de tekstloze muziek. Alleen de mysticus weet zonder kennis.

De wetenschapper heeft kennis maar weet niets.

Vlak voor zijn sterven zei een man met het kaliber van een Albert Einstein tot zijn vrienden: "Als er opnieuw een leven komt, zou ik niet opnieuw wetenschapper of natuurkundige willen zijn. Dit is een pure verspilling geweest. Ik heb zoveel geweten, maar niets over mijzelf. Wat is het nut van al deze kennis? Ik heb verre sterren, melkwegen en nevels bekeken en heb niet naar mijzelf gekeken, mijn innerlijke wereld blijft donker."

Dit punt kan alleen een enorme intelligente geest zien: Albert Einstein ging niet tevreden vreugdevol dood, maar met een diepe frustratie en teleurstelling.

De wereld denkt wellicht dat hij een van de grootste, meest succesvolste mensen was, misschien zelfs de grootste wetenschapper die ooit op aarde heeft gelopen.

Maar als je het hem vraagt...

Al het mooie heeft hij gemist,

Al het goddelijke heeft hij gemist,

Alles wat het leven een feest maakt heeft hij gemist.

De mysticus gaat het erom om een lied in je hart, een dans in je voeten te creëren, en een vreugde in je wezen wat nooit vergaat.

Maneesha, onthoudt deze drie woorden. Ze zijn de mooiste woorden door wie dan ook ooit geuit en ze onthullen de ware essentie van de ultieme realiteit: Satyam, Shivam, Sundaram.